

Freedom Way

Direcció: Afolabi Olalekan **Guió:** Blessing Uzzi **País:** Nigèria **Durada:** 83 min **Any:** 2024
Gènere: Drama **Interpretació:** Debo Adedayo, Mike Afolarin, Bimbo Akintola... **Música:**
Andrew Ahuurra **Fotografia:** Muhammad Atta Ahmed, Kabelo Thathe **Distribuïdora:** Blu
House
Versió original en ioruba i anglès, amb subtítols en català

SINOPSI

Les lleis governamentals amenacen una *startup* i afecten nou vides. Els cofundadors lluiten per sobreviure, un motociclista perd la feina, un metge s'enfronta a dilemes morals i els socis de la policia s'enfronten a decisions oposades... (IMDb)

CRÍTICA

Un retrat de l'autoritat corrupta a la Lagos contemporània que s'estén una mica massa

Lagos, Nigèria: L'àrea metropolitana més densament poblada de l'Àfrica i una de les que s'expandeixen més ràpidament del món. A mesura que la tecnologia i el capitalisme s'infilren més profundament a la ciutat canviant, noves onades de forces occidentals llancen les seves influències negatives sobre Lagos, sovint restablint la desigualtat social i econòmica que ha afectat Nigèria des de l'època colonial del país. Per al seu debut cinematogràfic, **Freedom Way**, **Afolabi Olalekan** explora els sistemes deficients que desafien els ciutadans de Lagos quotidians a través de les perspectives de nou personatges no relacionats les vides dels quals s'interconnecten gradualment.

Narrat en quatre capítols que prenen els seus noms del Parenostre, **Freedom Way** salta endavant i endarrere entre els seus personatges centrals, alguns dels quals inclouen un trio de germans tecnològics optimistes que busquen iniciar una nova aplicació de transport compartit, un taxista de moto que lluita per pagar l'escola de la seva filla petita i un policia corrupte que abusa del seu poder per intimidar i explotar el públic. Quan els funcionaris de la ciutat prohibeixen els taxis ciclomotors, també coneguts com a "Okada riders", d'un dia per l'altre, una reacció en cadena detona gradualment, reunint el conjunt de **Freedom Way** a través d'una infinitat d'esdeveniments que van des de profundament afectuosos fins a greument brutals.

Freedom Way treballa hores extres per accentuar les frustracions dels seus personatges mentre lluiten per construir les seves vides a Lagos. Els vehicles ambulàncies queden inutilitzats a causa de l'escassetat de gasolina, i els agents de policia assetgen els civils per obtenir diners. Alhora, es permet que una petita part de la població més rica regni sense control. Tanmateix, aquesta representació directa dels sistemes trencats està ben equilibrada per imatges d'alegria i comunitat a la ciutat, reforçant l'emoció que hi ha darrere dels personatges de la pel·lícula i els seus vincles d'amor-odi amb Lagos. Aquesta relació complicada s'explora principalment a través de les perspectives de figures més joves, normalment aquelles que tenen un desenvolupament més fortament afectat per la desigualtat.

Amb un guió coescrit per Olalekan i **Blessing Uzzi**, l'estructura narrativa de **Freedom Way** s'inspira directament en la controvertida pel·lícula guanyadora de l'Oscar *Crash*, de Paul Haggis, amb els mètodes que utilitza per entrellaçar personatges dispersos en circumstàncies de corrupció governamental i brutalitat policial. Aquest enfocament ambiciós no s'acaba de consolidar del tot a **Freedom Way**, i això augmenta la sensació de desigualtat a mesura que la narrativa de la pel·lícula divideix el seu temps entre els seus nombrosos personatges, permetent que alguns brillin i d'altres se sentin ignorats. Si bé el director dedica molt de temps de pantalla als personatges masculins (**Jable Ogranya** i **Jesse Suntele** impressionen especialment en els seus papers), hi ha una negligència flagrant dels femenins, que sovint són relegats a papers de fons unidimensionals com a mares i filles, i massa poques vegades se'ls dona prou temps de pantalla per compartir els seus punts de vista i experiències essencials.

Pel que fa a l'estructura, **Freedom Way** sembla més victoriosa a les primeres parts, i es queda sense energia a mesura que arriba a la conclusió. Olalekan aconsegueix reunir fàcilment les moltes parts mòbils de la pel·lícula durant gran part de l'obra fins a arribar al final, "Part 4: Amen", que és víctima d'un sentimentalisme excessiu que no serveix perfectament a la resta de la pel·lícula i al seu propòsit significatiu.

En definitiva, **Freedom Way** floreix en molts nivells com a instantània del Lagos contemporani i els problemes d'infraestructura als quals s'enfronta la seva comunitat. Olalekan i els seus col·laboradors aconsegueixen una gesta força impressionant malgrat alguns errors narratius al llarg del camí, sobretot si es considera la pel·lícula com el primer llargmetratge del director. La visió d'Olalekan és molt prometedora dins del panorama del cinema africà contemporani, que continua produint obres importants i emocionants que exigeixen ser vistes.

Colton Peregoy – foremostfilm.net